

röportaj

Stichting ter bevordering van de persvrijheid in Turkije

Medialandschappen in Turkije

Van Metin Göktepe tot Hrant Dink

METIN GÖKTEPE

1968 - 1996

Op 8 januari 1996 deed Metin Göktepe voor het dagblad Evrensel (Universeel) in Istanbul verslag van de begrafenis van twee politieke gevangenen, die enkele weken eerder tijdens een gewelddadig treffen in de gevangenis om het leven waren gekomen. Politiefunctionarissen hielden Göktepe tegen het middaguur aan. Enkele journalisten waren getuige van zijn arrestatie. Volgens officiële bronnen werden 1.035 personen gedetineerd en overgebracht naar een stadion in het district Eyüp. Getuigen verklaarden dat de arrestanten in het stadion en op het politiebureau van Alibeyköy blootstonden aan zware mishandelingen. Tegen de avond werd het stoffelijk overschot van Göktepe aangetroffen bij een buffet in het stadion. De autoriteiten gaven tegenstrijdige verklaringen over de doodsoorzaak. Aanvankelijk beweerden politiefunctionarissen dat Göktepe was overleden aan de gevolgen van de val van een muurtje. Ooggetuigen verklaarden dat zij gezien hadden dat de journalist zwaar was mishandeld. Medische rapportages bevestigen dat Göktepe is overleden als gevolg van klappen met een stomp voorwerp. De Nederlandse afdeling van Amnesty International stuurde een missie naar Turkije die de toedracht achter zijn dood onderzocht. Deze missie bevestigde dat politiefunctionarissen betrokken waren bij de moord op Göktepe. Na een slepende rechtszaak deed de rechtbank op 19 maart 1998 uitspraak. Vijf politieagenten werden wegens doodslag veroordeeld tot 7,5 jaar gevangenisstraf. Zes politiefunctionarissen werden wegens gebrek aan bewijs vrijgesproken.

De missie van Röportaj

In Turkije is op het gebied van de media letterlijk van alles 'te koop'. Het medialandschap wordt bevolkt door een flink aantal kranten, tijdschriften, tientallen radio- en televisiezenders en online media van wisselende signatuur. Deze permitteren zich soms de vrijheid ongezoeten kritiek te leveren op het regeringsbeleid. Zodra journalisten zich concentreren op onderwerpen die als taboe te boek staan - zoals het leger, de relatie tussen kerk en staat of de ondeelbaarheid van de Turkse natie - kunnen zij zich de woede van de autoriteiten op de hals halen. Niet alleen journalisten van de kritische en progressieve media staan onder druk, óók verslaggevers van islamitische media, publicaties van minderheidsgroeperingen en de algemene pers worden niet zelden gehinderd tijdens de uitoefening van hun vak. De veranderingen in het politieke landschap van Turkije - in 2002 trad een islamitische regering aan - hebben het journalistieke vak eveneens onder druk gezet.

Brugfunctie

Röportaj wil een brug slaan tussen journalisten in Turkije en hun Nederlandse vakgenoten. Dit doet zij door publicatie van journalistieke dossiers en het organiseren van debatten om de omstandigheden van journalisten in Turkije onder de aandacht te brengen. Hiermee wil zij een discussie aanzwengelen over de vraag of Turkije voldoet aan de criteria die zowel in internationale mensenrechtenverdragen als in de Kopenhagen-criteria op het gebied van persvrijheid worden gesteld.

Ontstaansgeschiedenis

Op 8 januari 1996 werd journalist Metin Göktepe tijdens het uitoefenen van zijn vak in Istanbul doodgeslagen door politieagenten. De grote golf aan protesten die hierop volgde, bereikte ook Nederland. Een kleine groep journalisten greep deze misdaad aan om Röportaj op te richten. Na talrijke programma's en activiteiten leed de stichting sinds 2000 een slapend bestaan. De moordaanslag op uitgever-journalist Hrant Dink in januari 2007 was aanleiding om de stichting opnieuw te activeren.

MUSA ANTER

1918 - 1992

De Koerdische schrijver en journalist Musa Anter werd in 1938 45 dagen gevangengenomen, omdat hij de moeder van Atatürk zou hebben beledigd. Hij was echter de zoon van een grootgrondbezitter en daarom kreeg hij van Atatürk persoonlijk gratie.

De Koerdische kwestie speelde in al zijn artikelen, boeken en columns een belangrijke rol. In één van zijn boeken deed Anter de inmiddels beroemd geworden uitspraak: "Ik ben een levende en beëdigde getuige van de al 55 jaren aanwezige moeilijkheden in Turkije. Maar ben ik alleen getuige? Nee, ik ben tegelijkertijd veroordeelde, verdachte en aanklager!"

In totaal heeft Anter in zijn hele leven tien jaar gevangen gezeten. Reden was altijd zijn strijd voor de Koerdische zaak. In de laatste jaren was hij als columnist actief voor de Koerdische kranten Özgür Gündem en Yeni Ülke. Door Koerden werd hij 'Ape Musa' genoemd, wat oom Musa betekent.

Op 20 september 1992 werd Anter in Diyarbakır doodgeschoten. Hij was daar vanwege een Koerdische bijeenkomst. Tot op heden is de dader onbekend. Geruchten gaan dat die voor de geheime dienst werkte en banden had met hooggeplaatste paramilitairen.

Nog steeds is Musa Anter in Turkije omstreden. In oktober 2008 verbood de stad Izmir de Koerdische theatervoorstelling 'Araf', die handelt over Anters leven. De gouverneur en de politie verklaarden dat de bezoekers van deze voorstelling een gevaar zouden vormen. Het kunst- en cultuurcentrum dat de voorstelling naar Izmir haalde, was laaiend. "Dezelfde mensen die de Koerdische intellectueel Musa Anter hebben vermoord, verbieden nu de voorstelling die zijn leven beschrijft." Wel is het stuk in Istanbul opgevoerd.

Arbeidsomstandigheden van journalisten in Turkije

Als onderdeel van de toetredingsonderhandelingen met de Europese Unie is in Turkije sinds 2004 een nieuwe mediawet van kracht. In artikel 3 van deze wet is de persvrijheid geregeld. Hoewel in Turkije in theorie persvrijheid bestaat, zijn hieraan veel restricties verbonden. Zeker als het gaat om de nationale veiligheid, de relatie tussen staat en religie, de positie van minderheden en de 'ondeelbare integriteit' van het Turkse territorium.

Als resultaat van de perswet zijn de criteria voor het aanvragen van een perskaart versoepeld. Hierdoor komen meer journalisten in aanmerking voor een perskaart. Het is echter onduidelijk welke criteria de autoriteiten toepassen. De perskaart wordt uitgegeven door het ministerie van Binnenlandse Zaken. Eén van de voorwaarden is dat verslaggevers in vaste dienst zijn bij een door de overheid goedgekeurd mediaorgaan, zoals het nationale persagentschap Anadolu, één van de weinige media waarvan de cao-rechten officieel zijn vastgelegd.

Vakbonden

Op papier zijn vakbonden toegestaan, in de praktijk betekent lidmaatschap nog vaak ontslag. Veel journalisten zijn dan ook niet bij een bond geregistreerd. De Gazeteciler Cemiyeti - vrij vertaald: Raad voor de Media - is in 1946 opgericht en vertegenwoordigt leden van zowel de geschreven media als van radio en tv. Opmerkelijk is dat hiervan zowel werkgevers als werknemers deel uitmaken. De Gazeteciler Cemiyeti is geen officieel erkende vakbond, maar een vereniging. Journalisten moeten minimaal twee jaar in het bezit zijn van een gele perskaart om lid te kunnen worden. De Çagdas Gazeteciler Dernegi - de Vereniging voor Progressieve Journalisten - is aangesloten bij de International Federation of Journalists (IFJ). De ÇGD heeft afdelingen in Istanbul, Ankara, Izmir, Antalya, Bursa en Balikesir. Ze richt zich vooral op de ondersteuning van beginnende journalisten en heeft veel jonge leden. Veel journalisten zijn aangesloten bij de officiële vakbond Türk Gazeteciler Sendikasi (Vakbond van Turkse Journalisten). De TGS is eveneens lid van de IFJ, waarmee Turkije het enige land ter wereld is waarvan twee organisaties lid zijn van de federatie.

Medialandschap in Turkije

Enkele grote holdings beheersen sinds 1993 het medialandschap in Turkije. Dit is het gevolg van de vrijmarkteconomie, die vanaf dat jaar door opeenvolgende Turkse regeringen gestimuleerd is.

In Turkije bestaan 28 landelijke dagbladen. Samen hebben ze een oplage van 3,25 miljoen. Zestien van deze kranten horen bij een paar grote concerns. Maar liefst 85 procent van alle kranten is in handen van deze giganten. Op een bevolking van ongeveer 70 miljoen is een krantenoplage van 3,25 miljoen erg weinig. Daarentegen wordt er veel tv gekeken. Naar schatting behoren de grote mediaconcerns 75 tot 80 procent van de media in het land. Waaronder ook radiostations, tijdschriften, internetproviders en televisie.

Eén van deze concerns is in handen van Aydın Doğan. Media-ethicus Ragıp Duran observeert dit concern al jaren. "De huidige mediabazen zijn erger dan Berlusconi", zegt Duran. "Het Doğan-mediaconcern bezit rond 40 procent van alle media in het land. En zo'n concern handelt in alles: van het bankwezen, verzekeringen, oliedistributie, telecommunicatie en auto-onderdelen tot toerisme, en zelfs in nepmerkkleding. De media zijn voor het Doğan-concern het belangrijkste wapen om zijn macht te vergroten. In deze omstandigheden kun je niet praten over onafhankelijke journalistiek; laat staan over onderzoeksjournalistiek. Trouwens, dit geldt ook voor de andere mediaconcerns", aldus Duran.

Ook dagblad Hürriyet is, net als Milliyet, Radikal, Fanatik, Posta en Turkish Daily News onderdeel van het Doğan-concern. De tv-zenders Kanal D en CNN-Türk horen eveneens bij de Doğan-groep. Behalve haar naam en incidenteel nieuws uit de VS, zoals rondom de presidentsverkiezingen, heeft de nieuwszender CNN-Türk geen internationale samenwerking met CNN International. Ook het Doğan-nieuwsagentschap DHA en vele week- en maandbladen, radiostations en internetsites zijn onderdeel van het concern.

Journalistieke onafhankelijkheid

Kernmerkend voor de Turkse media is dat ze in principe volgzzaam zijn aan de zittende regering (maakt niet uit welke), omdat die hen kan maken of breken. Wie te veel kritiek heeft, verliest overheidssubsidies, steun of riskeert een strafrechtelijk onderzoek. Dat overkwam bijvoorbeeld het Uzan-mediaconcern. Tot voor kort was Cem Uzan eigenaar van dit grote mediabedrijf, vergelijkbaar met Berlusconi in Italië. Nu is zijn bedrijf met de grond gelijk gemaakt. Ook het Doğan-concern is in deze situatie verzeild geraakt. Oorzaak: kritische berichtgeving over de handel en wandel van de islamitische premier Erdoğan.

Erdoğan kan niet accepteren dat er bijvoorbeeld cartoons over hem gemaakt worden. Verschillende kranten hebben een rechtszaak aan hun broek gekregen, omdat ze het waagden spotprenten over de premier te plaatsen. Maar ook journalisten en columnisten zijn voor de rechter gedaagd vanwege vermeende smaad.

Het aantal islamitische media groeit sinds 2002 - toen de AKP in de regering trad - sterk. Het andere grote mediaconcern, Sabah ATV, is in 2008 met staatssteun overgenomen door een

islamitisch bedrijf. De zwager van Erdoğan is er directeur. De staatszender TRT, wereldwijd bekend, is feitelijk spreekbuis van de regering, omdat die uitsluitend op overheidssubsidie draait. De directeur is rechtstreeks benoemd door de AKP.

Artikel 301

In april 2008 heeft de Turkse regering voorstellen gedaan om wijzigingen aan te brengen in het omstreden artikel 301 van het Wetboek van Strafrecht. Dit artikel werd in 2004 ingevoerd. Daarin staat dat niemand de Turkse identiteit mag beledigen. Gevolg is dat iedereen die zich kritisch uitlaat over de Turkse regering, de rechtelijke macht, de politie of het leger, kan worden bestraft.

In 2008 is de strafmaat verminderd van drie naar twee jaar en is de terminologie aangepast. Zo is de term 'Turkse identiteit' vervangen door 'Turkse natie/bevolking' en is het begrip 'Republiek' gespecificeerd door deze te veranderen in 'de Republiek Turkije'. Verder worden beschuldigingen door het ministerie van Justitie onderzocht, maar goedkeuring van de president is, in tegenstelling tot het eerdere voorstel, geen vereiste. In 2008 liepen ongeveer 190 aanklachten tegen onder meer journalisten en schrijvers wegens dit artikel.

UĞUR MUMCU

1942 - 1993

De vooraanstaande schrijver en onderzoeksjournalist Uğur Mumcu kwam op 24 januari 1993 om het leven toen in Ankara een bom onder zijn auto explodeerde. De dood van Mumcu, werkzaam voor het dagblad Cumhuriyet (Republiek), maakte een golf van protesten los in binnen- en buitenland. Tienduizenden mensen, onder wie veel bekende schrijvers, journalisten en politici, waren aanwezig bij zijn begrafenis in Istanbul. Uğur Mumcu was vooral bekend vanwege zijn kritische en diepgravende beschouwingen over corruptie en de relaties tussen de overheid en de Turkse maffia. Hij werd in 1942 geboren en was werkzaam als columnist, onderzoeksjournalist en schrijver. Mumcu publiceerde verschillende boeken over actuele en historische politieke kwesties. Toen hij werd vermoord, deed hij onderzoek naar de Koerdische kwestie en de PKK. Mehmet Ali Tekin en Hasan Kiliç werden verdacht van betrokkenheid bij de aanslag. Tegen hen werden gevangenisstraffen van achttien jaar en negen maanden geëist. Tegen vier andere verdachten werd twaalf jaar en zes maanden geëist op beschuldiging van 'lidmaatschap van een terroristische organisatie'. Veel verdachten kwamen echter vrij nadat in 2004 een amnestie werd afgekondigd. Alleen Ferhan Özmen zit nog in de gevangenis. Nog steeds wordt elk jaar de moordaanslag op Uğur Mumcu herdacht. Sinds zijn dood zijn twintig schrijvers en journalisten - dikwijls door onbekende daders - in Turkije om het leven gebracht.

Internet in Turkije

In totaal maken 5,5 miljoen mensen in Turkije gebruik van internet. Vooral onder jongeren is de populariteit van het medium zeer groot. Desondanks worden websites regelmatig op zwart gezet, omdat de inhoud de autoriteiten niet welgevallig is. In Turkije kunnen websites worden gesloten als de inhoud schadelijk is voor kinderen, drugsgebruik, gokken en prostitutie stimuleert, een pornografisch of obscene karakter heeft, aanzet tot zelfmoord, schadelijk is voor de volkgezondheid of beledigend voor Atatürk.

Door de perswet die in 2004 van kracht werd, valt internet onder de Radyo ve Televizyon Üst Kurulu - de Hoge Raad voor Radio en Televisie. Eigenaren van websites zijn verplicht een dubbele print van alle updates van webpagina's voor te leggen aan deze commissie, voordat ze mogen publiceren. De mediawet bepaalt ook dat nieuwe websites pas online mogen als ze toestemming hebben van de lokale autoriteiten. Deze verplichte goedkeuring geldt voor alle elektronische publicaties, zowel tekst als afbeeldingen.

Wet 5651

Het besluit om bezoekers de toegang tot internet te ontzeggen, is vaak gebaseerd op artikel 8 van Wet 5651. Deze wet heeft betrekking op online publicaties en is sinds november 2007 van kracht. Wet 5651 legt de vrijheid van meningsuiting aan banden, omdat de autoriteiten zonder tussenkomst van de rechter websites een verschijningsverbod kunnen opleggen of censureren. Bovendien laat wetgeving veel ruimte voor interpretatie. "Het is de vraag wat de autoriteiten als 'obsceen' beschouwen. In plaats van het laten verwijderen van de gewraakte content, wordt een hele website gesloten. De eigenaars van websites worden niet geïnformeerd en kunnen zichzelf niet verdedigen", stelde Füsün Nebil, algemeen directeur van www.turk.internet.com in reactie op het sluiten van YouTube in april 2008. In de maanden die volgden op dit verschijningsverbod protesteerden 412 websites en blogs in Turkije tegen de toenemende censuur op internet door hun webpagina's op zwart te zetten.

Bronnen: 'CIA Factbook 2003' en 'Objectional Atatürk videos keep YouTube inaccessible', Bianet, 20 juni 2008

Koerdische taal op radio en tv

In Turkije wordt veel tv gekeken. Volgens onderzoek dat de Turkse Hoge Raad voor Radio en Televisie (RTÜK) in maart 2006 verrichtte, kijken burgers vijf uur per dag naar de televisie. In januari 2004 heeft RTÜK artikel 4 van Wet 3984 en Wet 4471 aangepast om 'uitzendingen van traditionele talen en dialecten die worden gebruikt door Turkse burgers' mogelijk te maken. Organisaties die in de Koerdische taal uitzendingen wilden verzorgen, kregen hiervoor toestemming, maar wel met een limiet van 45 minuten per dag en vier uur per week. Bovendien moeten alle programma's in het Turks worden ondertiteld. Radio-stations mogen één uur per dag en vijf uur per week in het Koerdisch uitzenden.

HRANT DINK

1954 – 2007

Fırat Hrant Dink was een Turkse journalist van Armeense komaf. Sinds 1996 was hij verbonden aan de Armeens-Turkse krant *Agos* waarvan hij hoofdredacteur en columnist was. Dink bracht in Turkije nadrukkelijk de Armeense genocide uit 1915 onder de publieke aandacht. Verder kwam hij op voor de belangen van de Armeniërs in Turkije en wilde hij de democratie bevorderen. Omdat de Armeense genocide officieel door Turkije wordt tegengesproken, viel zijn optreden niet in goede aarde. Zijn afwijkende mening werd opgevat als een belediging van de Turkse natie en daarom werd Dink strafrechtelijk vervolgd en in 2006 tot een half jaar voorwaardelijke gevangenisstraf veroordeeld. Dink had veel bedreigingen te verduren van nationalistische Turken. Daarvan deed hij regelmatig aangifte en meldde dat soms in zijn artikelen. Uiteindelijk werd hem dit fataal. Op 19 januari 2007 werd Hrant Dink op 52-jarige leeftijd overdag voor zijn kantoor neergeschoten en overleed ter plekke. De Turkse premier Erdoğan veroordeelde de moordaanslag. Zijn gewelddadige dood bracht internationaal veel beroering teweeg. De dag na zijn overlijden betoogden duizenden personen in Istanbul tegen zijn dood. Toen hij begraven werd, liepen er ruim honderdduizend mensen mee in de stoet. De emoties waren zo sterk, dat sommige deelnemers aan de acht kilometer lange tocht verschillende leuzen riepen die verwezen naar de wet op grond waarvan Dink werd vervolgd. “Wij zijn allemaal Hrant Dink, we zijn allemaal Armeniërs”, was er te horen. Deze massale reactie was uniek in de Turkse geschiedenis. De Turkse autoriteiten pakten twee dagen na de moord drie mensen op op verdenking van betrokkenheid bij de moord op Hrant Dink. Hoofdverdachte bleek de 17-jarige Ogün Samast uit Trabzon. Hij bekende de moord. Politieagenten uit Samsun en Istanbul lieten zich trots met hem fotograferen. Een andere verdachte, die de moord mede had voorbereid, bleek een informant te zijn van de Turkse geheime dienst. De rechtszaak tegen hen loopt nog.

Journalist/Medium

Hasan Fehmi Bey/Serbesti
Ahmet Samim/Sada-yı Millet
Zeki Bey/Şehir
Şair Hüseyin Kami/Alemdar
Hasan Tahsin/Hukuk-u Beşer
Silahçı Tahsin/Silah ve Bomba
İştirakçi Hilmi/iştirak,Medeniyet
Ali Kemal/Peyam-ı Sabah
Hikmet Şevket
Sabahattin Ali/Marko Paşa
Adem Yavuz/Anka Ajansı
Ali İhsan Özgür/Politika
Cengiz Polatkan/ Hafta Sonu
Abdi İpekçi/Milliyet
İlhan Darendelioğlu/Ortadoğu
İsmail Gerçeköz/Ortadoğu
Ümit Kaftancıoğlu/TRT
Muzaffer Fevziyeli/Hizmet
Recai Ünal/Demokrat
Mevlüt Işık/Türkiye
Seracettin Müftüoğlu/Hürriyet
Sami Başaran/Gazete
Kamil Başaran/Gazete
Çetin Emeg/Hürriyet
Turan Dursun/İkibine Doğru ve
Yüzyıl Dergileri
Gündüz Etil
Mehmet Sait Erten/Azadi
Halit Güngen/İkibine Doğru
Cengiz Altun/Yeni Ülke
İzzet Kezer/Sabah
Bülent Ülkü/Körfeze Bakış
Mecit Akgün/Yeni Ülke
Haftız Akdemir/Özgür Gündem
Çetin Ababay/ Özgür Halk
Yahya Orhan/Özgür Gündem
Hüseyin Deniz/Özgür Gündem
Musa Anter/Özgür Gündem
Yaşar Aktay/Serbest
Hatip Kapçak/Serbest
Namık Tarancı/Geçek
Uğur Mumcu/Cumhuriyet
Kemal Kılıç/Yeni Ülke
Mehmet İhsan Karakuş
Ercan Güre/ HHA
İhsan Uygur/Sabah
Rıza Güneşer/Halkın Gücü
Ferhat Tepe/Özgür Gündem
Muzaffer Akkuş/Milliyet
Nazım Babaoğlu/Gündem
Erol Akgün/Devrimci Çözüm
Seyfettin Tepe/Yeni politika
Metin Göktepe/Evrensel
Kutlu Adalı /Yeni Düzen
Selahattin Turgay Daloğlu
Reşat Aydın/AA, TRT
Ayşe Sağlam Derince
Abdullah Doğan Candan Fm
Ünal Mesutoğlu/TRT Manisa
Mehmet Topaloğlu Kurtuluş
Ahmet Taner Kışlalı/Cumhuriyet
Hrant Dink/Agos

Plaats en datum van moord

Istanbul 6 april 1909
Istanbul 19 juli 1910
Istanbul 10 juli 1911
Konya 1912 of 1914
Izmir 27 juli 1919
Istanbul 27 juli 1914
Istanbul 1922
Izmit 1922
1930
Edirne 1948
Kıbrıs 27 augustus 1974
Istanbul 21 november 1978
Ankara 1 december 1978
Istanbul 1 februari 1979
Istanbul 19 november 1979
Istanbul 4 april 1980
Istanbul 11 april 1980
Trabzon 15 april 1980
Istanbul 22 juli 1980
Ankara 1 juni 1988
Nusaybin 29 juni 1989
Istanbul 7 november 1989
Istanbul 7 november 1989
Istanbul 7 maart 1990

Istanbul 4 september 1990
1991
Diyarbakır 1992
Diyarbakır 18 februari 1992
Batman 25 februari 1992
Cizre 23 maart 1992
Bursa 1 april 1992
Nusaybin 2 juni 1992
Diyarbakır 8 juni 1992
Batman 29 juli 1992
Ceylanpınar 9 augustus 1992
Ceylanpınar 9 augustus 1992
Diyarbakır 20 september 1992
Hani 9 november 1992
Mazıdağı 18 november 1992
Diyarbakır 20 november 1992
Ankara 24 januari 1993
Şanlıurfa 18 februari 1993
Silvan 13 maart 1993
20 mei 1993
Istanbul 6 juli 1993
14 juli 1993
Bitlis 28 juli 1993
20 september 1993
12 maart 1994
1994
28 augustus 1995
Istanbul 8 januari 1996
Kıbrıs 8 juli 1996
Istanbul 9 september 1996
20 juni 1997
3 september 1997
Konya 13 juli 1997
8 november 1997
Adana 1998
Ankara 21 oktober 1999
Istanbul 19 januari 2007

Bron: Gazeteciler Cemiyeti

Begrijpen

Vanaf de wiegeliederen die de moeders zingen

tot de berichten van de nieuwslezer

overal in de wereld de leugen overwinnen

in ons hart, in boeken, op straat

wat een fantastisch geluk te begrijpen, liefste,

begrijpen wat er rondom ons heen gebeurt.

Nâzım Hikmet

De grootste naam in de moderne Turkse poëzie, Nâzım Hikmet (1902-1963), is over de hele wereld bekend als één van de belangrijkste dichters van de twintigste eeuw. Het werk van Hikmet werd na de militaire staatsgrepen in 1970 en 1980 in Turkije verboden. Zijn poëzie is in meer dan zestig talen vertaald.

Colofon

Uitgave: Stichting Röportaj

Teksten: Anneke Dam, Mehmet Ülger, Astrid van Unen

Illustraties: Jos Collignon en Len Munnik

Vormgeving: Studio 10, Amsterdam

Druk: Meco Offset BV

www.roportaj.nl

Deze brochure is tot stand gekomen dankzij financiële steun van NCDO.
www.ncdo.nl

Amsterdam, januari 2009